

~~HYMN~~

[\(http://hymn.se/\)](http://hymn.se/)

Sparks: "Vi ser till att inte bli uttråkade"

Av Rebecka Ljung (<http://hymn.se/author/rebecka-ljung/>)

Foto: Evelyn Del Carmen

2017-08-10

S

parks – den älskade kultduon
som gjort en musikal om
Ingmar Bergman – tar
kommande albumet
Hippopotamus till Sverige.
Inför giget pratar bröderna
Mael missionären, tråkig
riskfri musik, att ses som
obskyra, ålder och mer!

I många år har Sparks – Ron och
Russell Mael från Los Angeles –
byggt en speciell relation med
Sverige. Bandet som har haft **Queen**
som förband har skapat en
radiomusikal om Ingmar Bergman
och återkommit till Södra Teatern i
Stockholm turné efter turné.

Den senaste vändan körde
artpopduon hits som "This Town
Ain't Big Enough For Both Of Us",
"The Number One Song In Heaven"
och "Never Turn Your Back On
Mother Earth" i avskalade versioner,
utan kompband.

Den här gången intar de sedan länge
slutsålda Skandiascenen

(<https://www.facebook.com/events/1867546586843651/?fref=ts>) i Stockholm (10/8) med ett gäng livemusiker, och blandar hitsen med spår från *Hippopotamus*, som släpps den 8 september.

– Det var kul att höra att det sålde ut så fort! Ni får mycket för pengarna den här gången. Sju kroppar på scenen. Det är en rätt bra deal, säger Russell Mael.

Sedan skrattar bröderna till. Russell Mael är en 68-årig popartist. Ron en 71-årig. Det är inget de tänker så mycket på. Men ibland på fritiden påminns de om ålder.

– Våra bandmedlemmar är troligen yngre än vi, åldersmässigt, säger Ron.

– Haha, troligen?! svarar Russell.

– Ja, men vi känner oss som jämlikar med dem, säger Ron.

– De säger "pal" och "dude" till oss, konstaterar Russell.

– Men ibland när jag går och handlar kallar någon mig för "sir" och jag blir förolämpad. Jag försöker låtsas att det bara är artighet, säger Ron och ler.

"Ibland när jag går och handlar kallar någon mig för "sir" och jag blir förolämpad"

De har ganska nära till leende och
skratt – kanske en viktig ingrediens
för att hålla ett band dansande i 45
år?

– Vi ser till att vi inte blir uttråkade
och försöker att inte upprepa oss,
även om det blir ekon som jag inte
kan hjälpa. Vi tänker inte "nu ska vi
göra en Sparks-låt", men en viss
känsla finns nog där ändå, säger Ron
Mael, som skriver merparten av
låtarna.

Sångaren Russell Mael fyller i:

– Det finns även en viss stilistik i
låtarna. När Ron lägger till min röst,
som har en viss idiosynkratisk vibb –
de elementen tillsammans blir då ett
slags ramverk som alltid kommer
finnas där. Samtidigt försöker vi
göra det vi gör så fräscht vi kan.

**En annan ordning är ju att en först
gör musik för att bli populär, och
efter många år prova nya saker,
för att en till slut vågar ...**

– Det verkar så konstigt när folk har
den attityden. Eller som **The Rolling**

Stones, som kan göra vad som helst, ta risker, men inte gör det. En behöver inte höra deras senaste album, för en vet hur det kommer låta. Det tycker vi också är udda. Att vara så uttråkad. De tänker nog inte på det i sådana ord, utan de tänker "rock'n'roll!", men det saknas en viss ambition, tycker Ron Mael.

Den som inte känner igen Sparks sound, kan ändå reagera på bandets snygga, oväntade, humoristiska och ofta skruvade texter.

Titelspåret på nya plattan berättar om en kille som kikar ut och ser en flodhäst i sin pool. En bok skriven av Anonymous flyter också runt där. Och en minibuss från 1958. Han frågar sig hur allt hamnade där.

Undertecknad frågar sig: Hur föds en sådan låt?

– Den liksom bara uppstod. Och det var den naturliga titeln för den låten. Som om den alltid hade hetat "Hippopotamus", säger Ron.

Vad har ni för relation till djuret flodhäst?

– Hehe, absolut ingen! ... Och en får inte veta varför sakerna hamnade i poolen. Det är som en liten skiva av en historia, bara. Jag tycker om det, säger Russell.

Ron, gillar du att förvirra lyssnaren?

– Inte nödvändigtvis att förvirra, men jag gillar att röra om i förväntningarna. Det kanske är samma sak? Vi försöker inte att vara obskyra.

Jag tror att en del ser er som obskyra, jämfört med exempelvis... Taylor Swift.

– Ja, svarar musikerna unisont.

– **Taylor Swift** skulle troligen tycka det. Men den känslan är ömsesidig, säger Russell med ett skratt.

– Hennes låtar är helt okej, men det förvånar mig att en kan vara tillfredsställd, förutom med sitt

bankkonto, när det verkar som att
hon i låttexterna alltid dissas en
kille, att det är hennes grej.

*"Ibland kommer folk tycka det
är obskyrt, men vi gör det inte för
den sakens skull"*

**På ett sätt är det väl uppfriskande,
jämfört med alla kärlekslåtar där
någon bara är ledsen över ett
brustet hjärta?**

– Ja, det är bra att hon är tuff mot
dem. Det är ett steg framåt, måste jag
medge. Men vi försöker vara bredare
– ta upp fler ämnen än folk vanligtvis
gör. Ibland kommer folk tycka det är
obskyrt, men vi gör det inte för den
sakens skull. Det är bara att vi... inte
uttrycker oss tydligt nog? säger Ron
med ett skratt.

**En låt på Hippopotamus heter
"Missionary Position". Hur länge
hade Ron Mael velat skriva en
sådan låt?**

– Eh ... Det kanske verkar som ett ämne som funnits i mitt huvud länge, men... Det verkade bara funka med den specifika låten. Titeln uppenbarar sig samtidigt som musiken, när vi har tur. Musiken kommer oftast först.

Jasså, berätta mer!

– Som nya låten "Giddy Giddy" ... Det var som att musiken lät som giddy giddy. Och då blev det lättare att skriva låttexten.

Tycker du alltså att musiken du just skrivit låter som orden du sedan låter bli titeln? Och sen skriver du texten?

– Ja, ofta.

Det är nog en lite ovanlig låtskrivarväg.

– Ja ... Jag går inte runt med ett block och skriver dikter, precis.

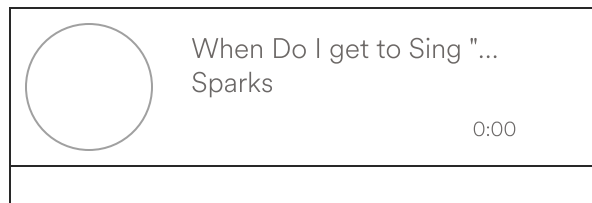
Ytterligare ett kännetecken för Sparks, som hållit sig intakt över 45 år, är Russell Maels sångröst. Senast duon livebesökte Stockholm fick fansen en riktig röstuppvisning. De höga tonerna satt.

”En rädsla är att jag en dag ska öppna munnen och inget kommer ut”

– En del är tur, tror jag. Men jag försöker ta hand om mig själv. En rädsla är att jag en dag ska öppna munnen och inget kommer ut. Det vore ”oops, we got a problem”. Det låter väl simpelt och tråkigt, men jag går till gymmet och tränar mycket cardio, för att förbättra mitt röstomfång. Tyvärr skrev Ron låtarna så min röst får åka bergochdalbana. Hehe ...

Precis – Ron skriver det allra mesta, och Russell sjunger det. En utmärkt kombo, om du frågar Sparks-fansen. Har Mael-bröderna någonsin varit oense kring en låt? Nja. En stund, en gång, berättar Russell:

– "When Do I Get To Sing My Way"
hade inte den låttexten i början. Jag
tyckte musiken och melodin lät
våldigt emotionell, och att texten
inte fångade det. Då bad jag om en
omskrivning. Ron gjorde det,
motvilligt. Jag tycker att det var för
låtens bästa. Men det var enda
gången!

Gilla 28

Dela

Tweeta